

Maxe B-ho k hlavnímu přeličení, jehož se pak tento koncipient účastnil jako obhájce, navrhuje ku konci líčení sprostění obžalovaného z obžaloby, vůči soudu, byť jen mlčky, na jevo, že si zvolil za obhájce Dra B-ho. Ustanovení tohoto obhájce bylo tak uvedeno ve známost soudu a dotýcnými záznamy protokolu o hlavním přeličení osvědčeno, takže byl Dr. B. bez dalšího (listinného) průkazu oprávněn k opovědi odvolání, k přijetí opisu rozsudku a k provedení odvolání, a nezáleží na tom, že na opovědi a na odvolání není vlastnoručního podpisu obžalovaného. Postup odvolacího soudu, jenž ustanovil rok k veřejnému líčení o odvolání, jen Drem B-ym opovězeném a provedeném, avšak neobeslal k roku Dra B-ho, nýbrž jen obviněného, nebyl (nepředpokládá-li se, že se tak stalo z pouhého nedopatření) ani důsledným. Měl-li odvolací soud za to, že pouhá přítomnost a spolupůsobení koncipienta Dra B-ho při hlavním přeličení není dostatečným průkazem, že obžalovaný zvolil a ustanovil (pojmenoval) Dra B-ho svým obhájcem, neměl ho pokládati za oprávněna ani k opovědi a provedení odvolání, nýbrž — obdobně, jak se stalo v případě, o němž jedná nálezn čis. 2051 úřední sbírky rozhodnutí bývalého zrušovacího soudu vídeňského — před dalšími úkony v §šech 469, 470 tr. ř. zmíněnými, obzvláště ale před ustanovením odvolacího líčení opatřiti, čeho třeba k objasnění otázky, zda byl Dr. B. pověřen od obviněného úkolem, v němž se uvažal.

Čis. 2145.

Připojití se k trestnímu řízení lze (mimo řízení přestupkové) jen do početi hlavního přeličení (§šy 47 odstavec první, 366 tr. ř.). Poškozeného, jenž se nepřipojil k trestnímu řízení, nelze v rozsudku se soukromoprávními nároky odkázati na pořad práva.

(Rozh. ze dne 17. října 1925, Zm I 706/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozsudkem krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. května 1925, pokud jím bylo vysloveno, že se soukromý účastník Jindřich P. se svými nároky poukazuje na pořad práva soukromého, byl porušen zákon v ustanovení Šu 366 tr. ř.

Důvody:

Ze spisů krajského soudu v Hradci Králové vychází na jevo, že rozsudkem tohoto soudu ze dne 25. května 1925, odsuzujícím obžalovaného Františka K-a pro přestupek Šu 3 zák. o mař. exekuce, byli obžalovaní sprostěni z obžaloby pro přečin podle Šu 1 zákona o maření exekuce, jehož se prý dopustili tím, že koncem roku 1924 a počátkem roku 1925 v Ú. v úmyslu, by z části zmařili uspokojení svého věřitele Jindřicha P-a, za exekuce proti nim vedené odstranili předměty majetkové a to jeden šicí stroj v ceně 600 Kč a jednu soupravu květovaných přikrývek v ceně 220 Kč, čímž způsobili škodu přes 100 Kč. Zároveň

bylo vysloveno, že se soukromý účastník Jindřich P. poukazuje podle Šu 366 tr. ř. se svými nároky na pořad práva soukromého, přes to, že se poškozený Jindřich P. — jak vychází ze spisů na jevo — k trestnímu řízení jako soukromý účastník nepřipojil. Ani při hlavním přelíčení se o soukromoprávních nárocích nevyjádřil a žádného návrhu neučinil. Tento výrok porušuje zákon v ustanovení Šu 366 tr. ř. Neboť podle tohoto zákonného ustanovení smí trestní soud rozhodnouti o nárocích soukromého účastníka na náhradu škody z trestného činu za předpokladů tam naznačených, po případě odkázati soukromého účastníka na pořad práva. Podle Šu 47 odstavec první tr. ř. (§ 449 tr. ř.) se stává ten, komu bylo trestným činem, jež stíhati jest z povinnosti úřední, ublíženo v jeho právech, soukromým účastníkem, připojí-li se k trestnímu řízení (byv o něm zpraven) za účelem provedení svých nároků soukromoprávních. Toto připojení může se státi podle Šu 47 odstavec první (mimo řízení přestupkové) jen do početí hlavního přelíčení. To se v tomto případě, jak uvedeno, nestalo. Nebyl proto nalézací soud oprávněn pojmuti do rozsudku rozhodnutí o soukromoprávních nárocích Jindřicha P-a, který se vůbec soukromým účastníkem nestal.

Čís. 2146.

Nebezpečí zvýšené příležitosti k svedení (§ 132 III. tr. zák.) a větší účinnosti svedení nesmí vyplývati výhradně z hospodářské, společenské nebo jinaké závislosti svedené osoby na svůdci, nýbrž musí býti dáno též tělesnou, nanejmeně pak duševní a mravní nedospělostí oné osoby, nedostatkem zkušeností na její straně a jejím neporozuměním aneb nedostatečným porozuměním dosahu smilných činů.

Fokud sem nespadá poměr továrníka k jeho pomocné dělnici.

(Rozh. ze dne 19. října 1925, Zm I 395/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 9. dubna 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem svedení ke smilstvu podle Šu 132 III. tr. zák., zrušil napadený rozsudek a sprostil obžalovaného z obžaloby.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného uplatňuje s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. právem, že pro odsouzení obžalovaného pro zločin podle Šu 132 III. tr. zák. schází zákonná náležitost »svěření k dohledu«. Zrušovací soud vyslovil již opětovně a zejména v rozhodnutí sb. n. s. č. 1623, že nebezpečí zvýšené příležitosti k případnému svedení a větší účinnosti svedení nesmí vyplývati výhradně z hospodářské, společenské nebo jinaké závislosti svedené osoby na svůdci, že musí býti dáno naopak též tělesnou, nanejmeně pak duševní a mravní nedospělostí oné osoby, nedostatkem zkušeností na její straně a jejím neporozuměním aneb nedostatečným porozuměním dosahu smilných činů.